

Poštšina plačana v gotovini.

Leto XXI.

Štev. 11. in 12.

Nov., dec. 1924.

Odmey iz Afrike

mesečnik s slikami v
prospeh afriških
misijonov

s prilogo „Klaverjev koledar“.

Izdaja:

**Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana**

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, laškem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 8 Din, 5 lir, 1 dolar, 9000 K. (S prilogo »Klaverjev Koledar« 12 Din, 6,20 lir, 1,20 dol., 13.000 K.) — Naročila in milodare za afriške misijone, prosimo, naslavljajte na:

Družba sv. Petra Klaverja Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 3.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23) via dell' Olmata 16.
Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

VSEBINA: Zadobljene milosti in dobrote. — Živela Zveza afriškega tiska! — Sveta noč v Afriki. — Apostolska prefektura ekvatorialnega Nila. — Cerkev sv. Petra Klaverja na Madagaskarju. — Petdesetletni mašniški jubilej prevzv. škofa Jak. Crouzet. — Kako pogani ob Zambeziju svoje mrliče pokopavajo. — Kratki misijonski dopisi. — Nenavadno božično darilo. — Poplačano zaupanje. — Trije obiski. Izredna milost. — Vesti iz propagande.

Darovi

od 1. aprila do 31. maja:

Za splošne misijone	Din 8939'20	Za mašno zvezo	Din 1391'25
Za splošne misijone	Lir 199'—	Za mašno zvezo	Lir 43'—
Za sv. maše	Din 295'—	Za Klaverjev vinar in	
Za stradajoče	Din 303'75	misijonsko zvezo	Din 133'60
Za odkup sužnjev	Din 3886'25	Za Klaverjev vinar in	
Za odkup sužnjev	Lir 60'—	misijonsko zvezo	Lir 57'—
Za botrinske darove	Din 2827'—	Za otroško zvezo	Din 7'—
Za botrinske darove	Lir 4'0'—	Za otroško zvezo	Lir 50'—
Za zamorčke	Din 852'45	Za afriški tisk	Din 1291'60
Za zamorčke	Lir 4'65	Za afriški tisk	Lir 13'19
Za semenišnike	Din 10'—	Za določene namene	Din 160'—
Za katehiste	Din 5'—	Darovi brez določila	Din 1240'25
Za katehiste	Lir 20'—	Darovi brez določila	Lir 13'75
Za gobavce	Din 20'—	Za Klaverjevo družbo	Din 24'—
Za stradajoče	Din 303'75	Prispevki podpornikov	
Za stradajoče	Lir 47'60	in udeležnikov	Din 230'50
Za kruh sv. Antona	Din 22734'45	Prispevki podpornikov	
Za kruh sv. Antona	Lir 216'35	in udeležnikov	Lir 30'—

Za apostolsko prefekturo »Namakva«: g. Šibovec 100 Din, g. Marinko 10 Din, N. N. 30 Din, Terezija Strubelj za »Kruh sv. Antona« 75 Din v zahvalo presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomočnici in sv. Antonu Padovanskemu za zadobljeno zdravje. — Uredništvo »Glasnika Presv. Srca Jezusovega« v Zagrebu poslalo rabljene znamke.

Tisočkrat »Bog povrnic« vsem blagim dobrotnikom!

Spomin za umrle.

V pobožno molitev priporočamo vse umrle misijonarje in misijonske sestre, blage dobrotnike in naročnike.

† Milostl. g. škof Kamil Carara, iz reda kapucinov, apostolski vikar Eritreje, umrl 15. junija v Kerenu. — † Misijonski brat Vendelin, umrl v Marianhillu, Zapadna Afrika. — † Znidaršič Fr. — † Veligovšek Mar. — R. I. P.

Misijonska kapelica in šola »Naše ljube Gospe« v Transvaalu.

DUŠNA PREMIJA. V namen naših dobrotnikov in naročnikov opravijo afriški misijonski škofje in misijonarji letno 300 sv. maš.

Zadobljene milosti in dobrote

na priprošnjo ustanoviteljice Klaverjeve družbe,
Marije Terezije Ledóchowske.

K. J. prosi, da objavimo sledeče uslišanje. Srčno je želela, da bi stopila v Klaverjevo družbo, toda oče je bil temu nasproten in ni hotel niti slišati o tem, da bi ji dal potrebno »doto« za vstop. V tej žalosti je gna. brala v »Odmevu iz Afrike« o premnogih uslišanjih na priprošnjo Marije Terezije. Obrnila se je na njo za pomoč, in ne zastonj: Po nekoliko dneh ji je oče dovolil vstop in ji obljubil »doto«.

»Potem, ko sem stopila v Klaverjevo družbo«, priznava gna. J., »se nisem javno zahvalila svoji dobrotnici, kakor sem bila obljubila, in sem v tretjem mesecu hudo zbolela; kar sem smatrala za kazen, ker svoje obljube nisem izpolnila. Danes popravljam zamujeno.

G. iz S. pošilja dar za »kruh sv. Antona« v čast Mariji Tereziji Ledóchowski z zahvalo za pomoč, ki jo ji je v neki domači potrebi bila izkazala.

(Dalje.)

Misijonarjev klic na pomoč.

P. Herman Meysing, oblat brezmadežne Device, piše iz Windhoka naši vrhovni voditeljici:

Kakor rešilen čoln se mi zdi misijonska blagajna Klaverjeve družbe. Tisočim je že bila v pomoč in jih je ohranila pri življenju, in mnogi se v potrebi zaupno k njej ozirajo. Med te spadava tudi jaz in moj sobrat. Prepričana sva, da naju, visokorodna gospa, ne boste zavrgli, da bi bila žalostno in obupana kot sva zadnja leta večkrat bila. Zato Vas pri ljubezni Jezusovega Srca prisrčno prosim: Pomagajte nama z vsoto denarja, da moreva postaviti najpotrebnejša bivališča. Stroški zidanja in zemljiški prostor bodo znašali 26.000 šilingov. S štedenjem, z govori itd. sem mogel v zadnjih letih 2000 šilingov skupaj spraviti: neznatna vsota, ki pa dokazuje, da vendarle ne prepuščamo vse dobrotljivosti drugih.

Poln zaupanja na Vašo pomoč se obračam do Vas. Naj ta »Odmev iz Afrike« ne izzveni zaman, ampak naj gane srca mnogih, ki gorijo za razširjanje naše sv. vere, da bo ustanovitev domačega misijona Windhoka gotova.

Živela Zveza afriškega tiska!

Piše Fr. Ignac Rama F. S. C., misijonar v Afriki.

V večkratnih pošiljativah tekom preteklega in v začetku tega leta smo dobili semkaj Zgodbe sv. pisma, ki jih je o. Cordone prevedel na acioliški jezik in jih je velikodušno natisnila Družba sv. Petra Klaverja. Bilo je to resnično za nas misijonarje in za tukajšnje vernike krasno in dolgo zaželjeno darilo. Vest, da so knjige prišle, se je naglo širila od vasi do vasi, in takoj so verniki trumoma prihajali v naše misijonišče Gulu, da bi dobili kak izvod dragocene knjige. Prosili so zanje katehisti, da bi jih razlagali svojim učencem, prosili verniki, da bi se s pobožnim branjem utrjevali v veri in tolažili in krepčali v mnogih težavah in nevarnostih, v katerih žive, ker tavajo njih starši, sorodniki in sosedje še večinoma v temi poganstva. — Prvi, ki smo jih s temi darili osrečili, so bili učenci naših katehistovskih in obrtnih šol. Pa jih je

bilo treba videti, kako so na zemlji sede ali kje vsi zamišljeni stoje, spet in spet listali v knjigi in lepe slike občudovali; odpiral se jim je nov svet. Razdelitev teh knjig nam je bilo res veseljé in tolažba.

Prav posebno sem spoznal vrednost te knjige, ko sem obiskoval razne katehistovske postaje. Nekega dne najdem nekega svojega katehista v senci mogočnega drevesa, okoli njega celo trumo katehumenov. »Kaj pa delaš tukaj in pripoveduješ svojim učencem?« ga vprašam. »Ah, brat,« mi pravi, »vsak dan berem eno zgodbo iz sv. pisma in jo po šoli pripovedujem učencem, ki se je vedno že naprej vesele.« — Kmalu nato sem srečal nekega protestanta, ki me je ogovoril: »O, kako lepe so vendar Zgodbe sv. pisma, ki sem jih videl pri enem tvojih katehistov. Tudi jaz bi si jih želel.« — »Pridi k nam v misijonišče. Bom videl, morda ti bom mogel željo izpolniti.« — Prepričan sem, da bo prišel. In morda ga bo prav ta knjiga izpreobrnila k naši sv. veri. Celo vladni komisar pokrajine je prosil za zgodbe, da bi mogel brati prvovrstno klasično delo v jeziku domačinov ter bi se s tem v jeziku domačinov tembolj izvežbal. Čez nekaj časa mi je rekel: »Prosim, izrecite o. superiorju v mojem imenu še enkrat najprisrčnejšo zahvalo za knjigo, ki mi jo je daroval. Da bi le ubogi črneci prav umevali, kakšen zaklad v njej imajo.«

Nam misijonarjem, zlasti še novodošlim, je ta knjiga zares dragocen pomočnik. Kako koristna je vendar »Zveza afriškega tiska!« Zato kličem: »Naj živi in se krepko razvija!«

Iz misijonov.

Sveta noč v Afriki.

Misijonska sestra Frančiška Terezija piše med drugim: Že šest tednov pred Božičem je pričela s. prednica poučevati domačine božične pesmi, s katerimi so imeli veliko veselje. Noter v noč so se zavlekle večkrat pevske ure. Vendar so se učenci in učiteljice pokazale pri tem izredno potrpežljive. Naposled je šlo vse brezhibno; tako je bil trud bogato poplačan, ker petje je bilo res ubrano in lepo.

Ob pol 12. je v sv. noči zapel božični zvon. Takoj smo se odpravili v cerkev, ki je bila že do zadnjega kotička

napolnjena. Dobri verniki so zasedli celo naše sedeže, katere smo jim tudi iz srca rade prepustile, saj so prišli mnogi izmed njih zelo daleč. Neka ženka je hodila s svojim 5 mesecev starim otrokom in s svojo babico tri dni in tri noči, samo da bi se mogla slovesnosti udeležiti. Ko so prejeli sv. zakramente, so se peš napravili nazaj proti domu. Preč. o. misijonar je pri polnočnici imel lep, eno uro trajajoč nagovor. Skoro vsi domačini so bili pri vseh treh sv. mašah, kakih 150 jih je prejelo sv. zakramente. Prva sv. noč je bila to, ki sem jo doživela v Afriki. Globoko je vplivala name in me je tem bolj utrdila v sklepu, da se hočem popolnoma darovati za uboge zamorce; saj je ljubi Zveličar prišel tudi za nje na svet, tudi za nje je prelival svojo dragoceno kri.

Apostolska prefektura ekvatorialnega Nila.

Škof Anton Vignato, od sinov Najsvetejšega Srca, novi apostolski prefekt ekvatorialnega Nila, piše naši vrhovni voditeljici.

Te dni sem dobil od Nj. eminence kardinala prefekta Propagande nalog, da prevzamem vodstvo apostolske prefekture ekvatorialnega Nila, ki se je sedaj odcepila od vikariata Bahr-el-Ghazal.

Meni je misijon ekvatorialnega Nila dobro znan, in ga ljubim; kajti tam sem užil najslajše tolažbe, ki jih more užiti srce misijonarja. Videl sem njegove začetke, ki so bili polni težav in sem sodeloval ob njegovem daljnem razvitku. Toda sedaj, ko sprejemam tako odgovorno službo, čutim, da mi trepeče srce ob pogledu na tako mnogovrstne potrebe, ki jih ima ta težavni del misijona, in ob tem tako malo pripomočkov za življenje. Vi, gospa grofica, ki vsled od Previdnosti vam dane službe, poznate potrebe raznih misijonov v Afriki, in ki imate vsled svojega poklica ljubeče srce do črncev, Vi lahko razumete moje skrbi.

Prefektura ekvatorialnega Nila, ki se razteza od Albertskega jezera do jezera No, in od Kaffe do Bahr-el, Ghazal, in je razsežna kakor vsa Italija, je obljudena z raznimi plemeni, ki so posebno in zadosti divje pleme. Neki evropski popotnik jih smatra celo za ljudstvo stoječe na najnižji stopnji civilizacije. Vsa ta ljudstva v resnici niso niti oblečena; le žene nekaterih plemen se za silo pokrivajo s kožami, sicer pa hodijo možje, žene, dečki in deklice

popolnoma goli. Lahko si mislite, gospa grofica, kako te razmere slabo vplivajo na moralo teh ljudstev, in kako je vsled tega misijonsko delo otežkočeno navzlic mnogemu denarju, ki se vsako leto nabere za nakup blaga.

V naših postajah Gulu in Kitgum med Acioli, in Negal med Aluri, in Rejav med Bali in v Toritu med Lakuti, pride največ izdatkov, ki jih moramo kriti, za nabavo oblek za žene in otroke. Vzrok bede je zlasti ta, da v teh obširnih krajih ni niti trgovskega, niti nabavnega središča in zato tudi ni prilike za delo. Bolj sposobni kristjani iščejo dela v misijonu ali pri industrijskih trgovcih, kjer morajo blago stotine kilometrov daleč na glavah nositi, toda stalnega zaslužka v deželi ne morejo dobiti. Zato so mnogi prisiljeni, da se prilagodijo domačim razmeram in so srečni, ako morejo dobiti kje kak košček obleke, da v njej pridejo v misijon k prejemu sv. zakramentov. Nekateri manj pogumni so se izselili v Ugando, da so tam pri evropskih farmerjih dobili kako službo in tako nekaj zaslužili. Ker jih tam smatrajo kot tujce za manj vredna bitja, živijo res suženjsko življenje ter se vračajo po šestih ali osmih mesecih vsi izdelani z bornim zaslužkom nazaj. Moj načrt je ta, da bi se dala tem ljudem prilika, da bi si mogli sami napraviti blago za obleke in da bi tako dobili pobudo k zaslužku.

Ugodni pogoji so v tem, da drevesna bata vsaj v južnem delu prefekture dobro vspeva; da »pobožne matere zamorcev«, ki so nastanjene v treh poglavitnih postajah prefekture, hočejo sprejeti poduk v tkanju platna, in se izpoizkusa, ki so ga napravili z navadnimi stativami, lahko sklepa, da se bo stvar obnesla. Podjetje bi imelo razen moralnega dobička, da bi bili nagi oblečeni, tudi to dobro, da bi bilo v obrambo spalni bolezni, ki jo povzroča, kakor znano, pik tze-tze-muhe na golo kožo. Ta strahovita bolezen mori zlasti pri rodu Madi veliko število ljudi in je že tudi pri Acioli v veliko nadlego. Zdaj nam gre za to, da dobimo denarnih sredstev za postavitev male tovarne za bombaž in za potrebno število statev.

Zato s ponižno gotovostjo ta svoj načrt razložim Vam in Vašemu dobremu srcu, ki ste s svojo službo podedovali tudi ljubezen, kakršno je imela nepozabna grofica Ledóchowska za revne Afričane. Družba sv. Petra Klaverja ne more mimo tega novega dela krščanske ljubezni, kjer gre za dobro onih nesrečnežev, ki jih je sprejela kot za svoje otroke in jih izkuša pripeljati v njihove prvotne pravice.

Jaz odhajam z navdušenjem k mojim ljubim črncem v prefekturo ekvatorialnega Nila, četudi vem, kakšne žrtve me čakajo ob tem, ko sprejemam ta križ nase.

O preljuba gospa grofica, ki Vam je Bog dal materinsko srce za naše uboge črnce, jaz glasno kličem zanje na pomoč. Premislite, ali nam morete pomagati, da uresničimo načrt, ki sem ga Vam ravnokar razodel. Saj ne prosim zase, ampak le za to, da mi naklonite kako izredno podporo, da bom mogel iti brez večjega strahu na delo, h kateremu me je Bog poklical v blagor mojih in Vaših zamorcev.

Cerkev sv. Petra Klaverja na Madagaskarju.

Piše o. Falguegrettes iz Družbe Jezusove.

Dne 1. junija 1922 smo začeli izkopavati temelj za našo cerkev. In smo imeli pri delu blagoslov božjega Srca Jezusovega. Dne 19. julija, na praznik sv. Vincencija Pavelskega, prijatelja in apostola Malgašev — sv. Vincencij je namreč v 17. stoletju poslal iz družbe lazaristov, po njem ustanovljene, misijonarje na Madagaskar — smo slovesno položili temeljni kamen.

Sv. Peter Klaver nas je pri našem delu prav posebno podpiral. Našo opeko bi v mesecih novembru in decembru, ko je tukaj deževna doba, dež lahko popolnoma premočil in uničil. Pa smo imeli izjemoma ta čas zmerom lepo in toplo vreme, da je bila ob Božiču naša cerkev skoraj dozidana. Pravim: dozidana. Hočem s tem reči, da smo mogli zidovje pokriti z zasilno streho in ga tako zavarovati pred januarskimi nevihtami.

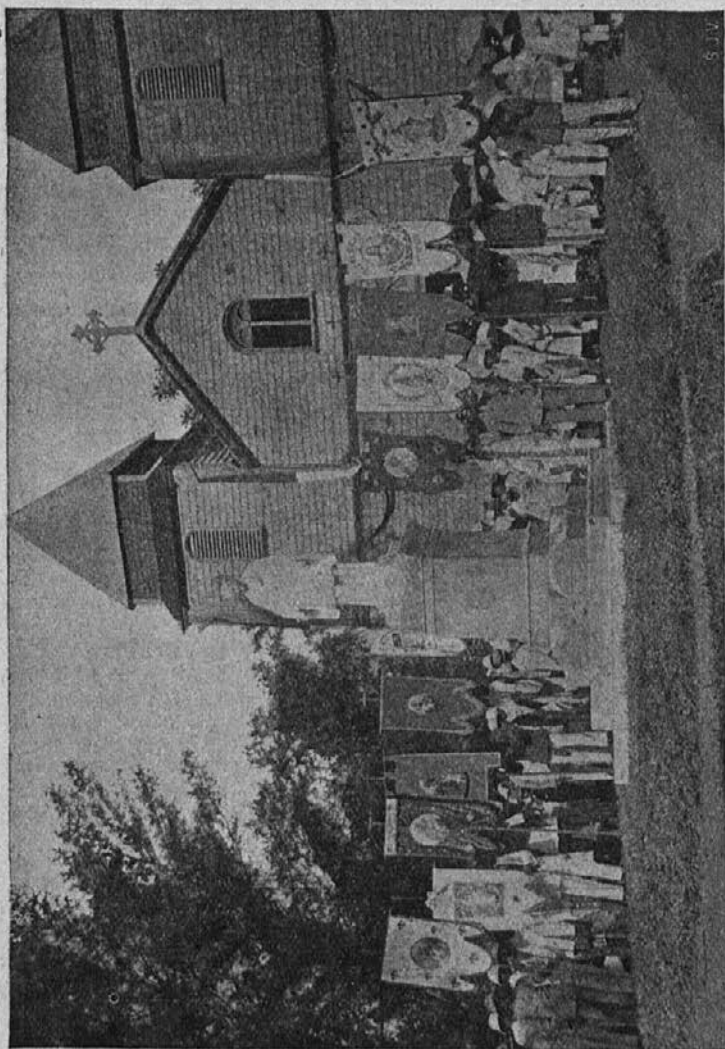
Kadar mine deževna doba, bo treba oskrbeti pravo streho in zidovje ometati. Dalje bo treba postaviti zvonik in v cerkvi kakih 100 klopi. Toda bomo li to zmogli? Vse naše denarne zaloge so pošle, celo v dolgove smo se že zakopali. Blagi dobrotniki, častilci sv. Petra Klaverja, pomagajte nam!

Petdesetletni mašniški jubilej prevzv. škofa Jakoba Crouzet.

P. Engelvin, misijonar-lazarist na Madagaskarju.

Naš častiti apostolski vikar škof Crouzet je nastopil 1. aprila 1923 svoje 75. leto življenja, 7. julija pa 50 letni dan svojega mašniškega posvečenja. Spodobilo se je, da smo ta

dan slovesno praznovali, ne le radi osebnih zaslug jubilanta, ampak tudi, da smo napravili veselje prebivalcem mesta Fort Dauphin, ki so se hoteli hvaležne izkazati.

Procesija na Madagaskarju ob priliki zlate sv. maše škofa Crouzet.
Pred cerkvijo kip sv. Vincenca, patrona tega misijona.

Petdeset let, to je dolga doba! In ta del življenja knjige je za škofa Crouzet res v zlato obrezo vezan. Mašnik je postal s 25. letom. Potem je zapustil Francijo in se podal v Damazo,

kjer je bil predstojnik zavoda, ki ga je sam ustanovil, radi česar je bil akademsko odlikovan. S 40. letom je postal škof, zapustil Sirijo in bil apostolski vikar Abesinije, ki se je vedno z veseljem spominja in nikdar ne pozabi. Ko so Italijani vzeli Eritrejo, se je preselil v Južni Madagaskar, da bi pridobil za Kristusa deželo, ki ji je francosko orožje ravnokar pripomoglo do miru. Medtem je moral mnogo potovati: na Francosko, v Rim, celo v Ameriko! Njegova ljubezniva osebnost si je pridobila mnogo prijateljev, med temi tudi visoko stoječih, katerih prijateljstvo je bilo visoke cene. Zato je pa ob svojih zlati maši prejel od vseh strani najprisrčnejših čestitk. Pričujoča slika nam kaže procesijo s sv. Rešnjim Telesom ob priliki 50 letnega jubileja našega ljubljene misijonskega škofa.

Bog mu daj učkati še mnogo plodovitih let za rešitev duš revnih zamorcev!

Kako pogani ob Zambeziju svoje mrličé pokopavajo.

Piše jezuit o. Spindel, misijonar v Kasisi.

Rad bi vam opisal, kako tukajšnji zamorci pokopavajo svoje mrličé. Meni ta poganski pogreb nikakor ne ugaja, ima pa vendar tudi svoje dobre strani. Bene Mukunci, Batangi in morda še druga plemena naredé to tako: izkopljejo grob in v njem na strani še precejšnjo vdolbino. Ker nimajo lesa, zvežejo debelca kafrske rži, ki ima zelo dolge bilke, ali pa trstike v dolžini mrliča in v to položijo truplo in navrh še vse povežejo. Vse to je v nekaj urah gotovo, in mrliča pokopljejo navadno še na dan smrti, ker se začne truplo zaradi hude vročine kmalu razkrajati. To sem doživel pri našem dobrem p. Czarlinskem. Zjutraj je umrl, zvečer je bil mrtvaški duh že zelo občuten, drugo jutro je bil skrajni čas, da smo ga pokopali. O. Czarlinskemu smo napravili prav tako krsto, ker je umrl na misijonskem potovanju v sredini poganske dežele. — Truplo umrlega pogana spuste v grob in ga tam potisnejo v vdolbino; tako zemlja ne pada naravnost na krsto, kar kaže spoštovanje poganov do njihovih umrlih. Potem grob zagrebejo, in sicer ne z motikami in lopatami, ampak z rokami. Zemljo skrbno potlačijo in jo izenačijo z okolico, da zgoraj ni nikakega hribčka ali gomile in groba ni mogoče spoznati. Čestokrat pokopljejo Bene Mukunci in Batangi svoje umrle kar pred kočo v vasi, včasih tudi v bližnjem gozdu. Več grobov skupaj je le redkokdaj najti. Le enkrat sem jih videl v gozdu več skupaj, ki so imeli tudi gomile. Na vsaki gomili je bil lonec ali krožnik brez dna; v to trosijo sorodniki moko in vlivajo svoje domače pivo v dar dušam umrlih. Tudi trosijo moko na poti od pogreba, in sicer kar grede, da se vije od groba kar bela steza. Duše umrlih prednikov časte po božje in jim darujejo. Obče je to vse bogoslužje naših črncev: česčenje duš njihovih prednikov. Zmotno je to, priča pa vendar o njih veri, da duša po smrti

telesa živi. Tako stoje ti nevedni pogani visoko nad evropskimi neverniki, ki trde, da je s smrtjo vse končano. Ob smrti in pogrebu in tudi pozneje je v navadi grozno tuljenje. Imenujejo to »maliro«, po našem »veliki jok«. O kakih drugih ceremonijah pri pogrebu do sedaj nisem slišal.

Primerjajte te preproste in deloma brezpomembne ceremonije z veličastnimi obredi pri krščanskih pogrebih!

»Boljši je potrpežljiv, kakor močen človek, in kdor sam sebi gospoduje, je boljši, kakor tisti, ki mesta premaguje.«
(Prip.)

Vesti iz propagande.

Prečastiti gospod škof Tomaž Spreiter, benediktinec, naslovni škof v Thenes, administrator dežele Zulu, je bil imenovan za apostolskega vikarja novo ustanovljenega vikariata Eskorre.

Kratki misijonski dopisi.

P. Gaston, iz družbe očetov sv. Duha piše: »Moja misijonska pokrajina obsega točasno ogromno ozemlje 300.060 kilometrov. Oskrbujem tri cerkve in dve kapeli; pet nadaljnjih kapelic nameravamo zidati. Pri Sv. Mariji poučujem veronauk 300 otrok. Že dolgo se pečam z mislijo, da bi tukaj pri Sv. Mariji sezidal tudi hišo za sestre, kar bi bilo zlasti za nadaljno vzgojo deklic in za njih stanovitnost v dobrem velikega pomena. A na žalost mi dela skoraj nepremagljive zapreke denarno vprašanje. Priporočam ta namen Vašim molitvam in Vaši velikodušni požrtvovalnosti.«

Sestra Ullmann, od sester Dragocene krvi piše dne 15. avgusta 1923 naši vrhovni voditeljici: »Globoko sem ginjena nad velikodušno pošiljatvijo 1000 lir. Ljubi Bog bo Vam, preblagorodna gospa, in vsem blagim dobrotnikom stotero povrnil. — Upam, da se mi bo posrečilo v kratkem pridobiti za našo sv. vero več prote-

stantskih družin, ki bivajo pol-drugo uro od naše misijonske postaje. Zadnjo nedeljo sem bila pri eni izmed njih. Ponesla sem ji sliko sv. Družine, ki ste mi jo Vi poslali. Sprejeli so jo z velikim veseljem. Tudi dve drugi sta me prosili zanje. Obljubila sem jih prinesiti o prihodnjem obisku. Zelo jih želijo. Pravkar pa sem zvedela, da se namerava tam naseliti protestantski pridigar, ki mi bo gotovo na vse načine nasprotoval. Toda pri Bogu ni nemogoča nobena reč. Žalostno je le, da imajo protestanti vedno več sredstev kakor mi, ker dobijo več podpore. Prosim drage bralce »Odmeva«, naj molijo, da bi te duše vendar pridobila za pravo vero.«

Sestra Majela, misijonska sestra od Dragocene krvi, piše 26. septembra 1923 iz Natala: »Vendar so dospele stvari, ki smo jih tako težko pričakovali. Tisočkrat vam Bog povrni! tako vam ključem v imenu našega preč. gosp. rektorja, mojih sosester in otrok in

ljudstva. Vse nam je bilo v veliko veselje, zlasti pa lepa mašna obleka, ki je tako zelo potrebujemo. P. rektor se bo pri sv. maši spominjal Vas in vseh dobrotnikov. Veliko veselja je napravila med otroki lepa obleka, tem bolj, ker že več let nismo iz Evrope dobili nobene reči. — Kar se tiče zidave naše cerkve, sem Vam že lani pisala o velikih težavah. Oprostite, da Vas zopet nadlegujem za podporo; kajti brez tuje pomoči nam je nemogoče sezidati dostojnega cerkvenega poslopja. Naše misijonsko delo počasi napreduje. Naše dobre kristjane zelo zatirajo; vsa dobra mesta jim jemljejo, tako da revež čisto ne ve, kje dobiti prostora, da bi se vsaj revno preživel. <

P. Gamberutti, od turinških misijonarjev »Consolate«, piše 8. oktobra 1923 iz prefektore Iringa in Kaffa: »Velikodušni dar Družbe sv. Petra Klaverja nam je bil kakor po božji previdnosti poslan, da smo mogli pokriti vsaj del velikih izdatkov, ki jih je moral naš zavod napraviti za dobavo najprimitivnejših stvari. Med te spada zlasti prezidava misijona Iringa, ki je bil med vojsko moralno in materialno zatrt. Tudi misijonu v Kaffa se mora pomagati na noge, ki se je pričel sedaj polagoma dvigati, za kar gre hvala vnetemu apostolskemu delovanju, zlasti kar tiče oprostivne služnjave.«

Sestra Marcijena, od belih sestra, piše dne 30. oktobra 1923 iz Quarglije: »Tu je sama gola puščava, tako v moralnem kot v fizičnem oziru. Misijonarji vneto delajo za izpreobrnjenje velikega števila tukajšnjih domačinov, da bi napravili iz njih krščansko družbo. Velika ovira za naše delo je revščina te dežele in pa pomanjkanje delovnih apostolskih moči. Mladina se izseljuje v večja mesta, da bi več zaslužila: saj jih revščina v družini k temu sili. Veliko število mladih ljudi, ki so redno obiskovali katehetski pouk, se je pred nekaj meseci izselilo, ko so videli, da dateljnova žetev ne bo zadostovala za vse, ki bi se imeli od tega sadu preživeti. Zdaj je žetev končana, in prodajajo dateljne trikrat tako drago kot prejšnje leto, kar je za posestnike palmovih gozdov velik dobiček. To so večinoma tujei, ki le na žetev (trgatev) semkaj pridejo, potem se pa v milejše podnebje nazaj vrnejo, kakor hitro začne solnce močno žgati. Kaj bo z našimi revnimi domačini, katerim so dateljni vsakdanji kruh? Bojimo se, da bo prišla revščina in lakota, in naša srca trepetajo ob misli, da bomo mogli revežem, ki bodo zdihovali, da so lačni, dajati le tolažilnih besed. Zanašamo se na božjo previdnost, ki se je doslej še vedno posluževala Klaverjeve družbe v našo pomoč.

Nenavadno božično darilo.

Po pismu misijonske sestre Berhmans.

Sestre Božje previdnosti na Madagaskarju so s pomočjo domačih sester v vasi Ambodivona poučevale nekaj poganov o resnicah krščanske vere. Med temi je bila tudi stara neuiba (babica), pač že čez sto let stara. Po mnogih naporih se ji je slednjič posrečilo, da si je zapomnila nekaj najpotrebnejših verskih resnic. A kako se je dobra ženica od strahu tresla, ko je prišel misijonar, da bi tiste, ki bi

bili radi krščeni, izprašal. Častiti gospod pa je videl dobro voljo starkino, je zatisnil eno oko ter ji je slovesno izjavil: »Krstil te bom.« Na starko je to delovalo kakor najbolj čarodejna besedica. Od veselja je zaplesala, z rokami tleskala in venomer ponavljala: »Blagoslovi te dobrotni Bog!«

Ker so tudi drugi prosilci za sv. krst pri izkušnji povoljno odgovarjali, je določil pater v vseh največjo radost, da bo opravil z njimi duhovne vaje, potem pa jih bo krstil in nekaterim podelil tudi sv. obhajilo. A prej morajo malo cerkvico nekoliko popraviti in za to slovesnost primerno ozaljšati.

Takoj so se posvetovali, in že drugi dan so začele ženske pod vodstvom ene sestre za kritje cerkve žeti visoko travo. Možje pa so pripravljali potrebni omet za stene, in v 14 dneh je bila cerkvica čedno prenovljena. Pač je bila bolj podobna kakemu skednju nego našim cerkvam; a domačinom se je zdela vseeno lepa. Stara neiuba vobče ni marala več iz nje; zdelo se ji je, da je že v nebesih.

Naposled je napočil srečni dan. Belooblečenim krščencem je veselje kar iz oči sijalo. V slovesni procesiji smo šli v cerkev, ozaljšano z zastavami in cvetličnimi vencic. Glasno je misijonar vprašal, istotako glasno so krščenci odgovarjali:

»Kaj želite od Cerkve božje?«

»Sveto vero?«

»Kaj vam da sv. vera?«

»Večno življenje.«

»Se li odpoveste satanu, vsem njegovim delom, vsemu njegovemu napuhu?« — »Odpovemo se.«

»Verujete v Boga, vsemogočnega Očeta, Stvarnika... in Jezusa Kristusa, Sina njegovega edinega... v sv. Duha... v sv. katoliško Cerkev?« — »Verujemo.«

V svečani tišini lahko razločujemo posamezne glasove. Veliki trenutek je prišel. Novokrščenci so polni globokega spoštovanja popadali na kolena; očiščujoča voda se je razlila čez njih črna čela ter je naredila iz poganov izvoljence božje, naše brate in sestre v Kristusu Gospodu. Stara neiuba je po sv. krstu ponosno klicala sestram: »Glejte, glejte, kako sem bela!«

Nekaj dni je prešlo. Sestre so med tem razmišljale, ne bi li kazalo, da bi staro neiubo vzele k sebi. Kar pride nekega dne neki kristjan in pravi: »Neiuba bo umrla; že nekaj dni ni ničesar zaužila.« Takoj se napravita dve sestri v spremstvu postulatinije domačinke na pot v dotično

vas, da bi privedle starko v misijonsko postajo. Našli sta jo dremajočo v kotu njene kočice, ob nalivih poslednjih dni napol zrušene. Poganski sorodniki neuibini so starko zapustili ter jo s tem izročili neizbežni smrti. Nepopisno je bilo starkino veselje, ko je sestri zagledala. Kakor otrok je cepetala z nogami, smejala se, pela in s solzami v očeh prosila, naj je nikar ne puste v njeni zapuščenosti. Sestri sta jo dvignili, da bi jo spravili v misijonsko postajo. Tedaj so se zbrali vaščani in vprašali: »Kam pa?« »K sestram grem« — je odgovarjala starka — »vi niste marali zame, pa me vzamejo sestre k sebi.« Vaščani so spet šli; z jezikom cmokaje so dajali znamenja, da jim je taka usmiljenost nerazumljiva.

Lilo je še zmerom; a sestri sta bili zaradi dragocene ga zaklada vsi srečni. Bolj tekli nego šli sta in ko sta naposled prispeli v misijonsko postajo, so ju pozdravljali veseli vzkliki sester in gojencev.

Vsi so imeli s staro ženico veselje, kakor bi jim jo bil Bog poslal; in dasi ni bilo nič pripravljeno in so morali za staro mamico prostorček šele prirediti, so bili vendar vsi zelo zadovoljni in so kmalu nato veseli in srečni praznovali sv. božične praznike. Neuiba jim je bila božično darilo, in vsi so ji stregli in izkazovali dobrote. Kmalu se je okrepčala in o smrti ni marala nič več slišati. Vse je imenovala svoje drage »vnuke« in nekako vsa pomladila se je med njimi.

Sestre so jo pripravljale na prvo sv. obhajilo. Na praznik Marijinega vnebovzvetja ga je sprejela z res angel-sko pobožnostjo. Vsem, ki so jo videli, kako je stopala z belim pajčolanom in z vencem belih rož na glavi, podpirana po dveh sestrah, k mizi Gospodovi, so se zasolzile oči. Po sv. obhajilu je še dolgo preklečala v molitvi, in ko jo je neka postulatinja hotela odvesti iz cerkve, je dejala: »Pusti me še malo in pomagaj mi, pomoliti moram še za vse naše dobrotnike.«

Od dne prvega sv. obhajila moli neuiba skoraj neprestano sv. rožni venec. Ko jo je neka sestra vprašala, za koga toliko moli, je rekla: »Za vas in za naše dobrotnike.« Potem je pokazala svoje bele lase, češ: »Glej, stara sem, kmalu pojdem k Bogu. Reci otrokom, naj ob moji smrti nikar ne jokajo, ampak zapojejo naj najlepše pesmi.«

Poplačano zaupanje.

Duhoviti nemški pisatelj duhovnik dr. Emanuel Veit pripoveduje v svojih spisih o bogatem možu, ki je nekoč na potovanju po Afriki kupil zamorskega mladeniča ter ga vzel s seboj kot postrežčka. Mladenič je bil svojemu novemu gospodarju zelo vdan in ga je spremljal na vseh njegovih potovanjih. Čez dalje časa se je gospod s tem služabnikom vrnil v svojo domovino, na Irsko, kjer je imel lepo hišo. Gospod je bil sicer katoliški kristjan, a v sv. veri tako mlačen, da se za dušo svojega služabnika ni čisto nič zmenil. Pustil ga je v njegovi poganski zmoti in niti mislil ni na to, kako dobro delo bi storil, če bi dal siromaka v pravi veri poučiti in krstiti.

Zamorec je videl, da je njegov gospod šel včasih ob nedeljah v cerkev. Pa si je mislil, da mora tam stanovati pač še večji in mogočnejši gospod. Saj je bila njegova hiša največja in najlepša v mestu, in vsako nedeljo je šla v njo cela množica ljudi, ki so šli tega mogočnega gospoda pač počastit in ga dobroč prosit. Dalje zamorec v svoji priprostosti ni mislil; in vendar je bila že ta misel vir njegove dušne sreče.

Izbruhnila je namreč v mestu kolera, in gospoda se je polastil strah, da bi se mogel tudi okužiti. Pa je sklenil mesto zapustiti. Zapovedal je slugi, naj pripravi kovčege, ker bosta drugo jutro odpotovala. Že je stal drugo jutro voz pred hišo, večina prtljage je bila že naložena, kar pride zamorec še po zadnje reči v gospodovo sobo. In previdnost Božja je tako uredila, da pravi tedaj gospod: »Res mi je žal, da moram svojo lepo in udobno hišo zapustiti in iti spet v svet! A ni druge pomoči, če hočem ubežati tej strašni morilki.« Sluga ga z začudenjem pogleda in pravi: »Kako pa, je li tisti mogočni gospod, ki ga moliš, tudi odšel iz mesta, da te ne more varovati?« Kakor žarek milosti so delovale te besede na gospoda. V hipu so se mu odprle oči, in je spoznal svoje napačno početje. Sram ga je postalo pred poganskim služabnikom, ki je kazal več zaupanja v Boga kakor on. Ni črhnil besedice o tem, pač pa je takoj zapovedal, kovčege vzeti spet z voza in jih spraviti nazaj v hišo, češ, da si je premislil in ne bo odpotoval. Od tedaj je pridno zahajal v cerkev Boga prosit, naj ga on obvaruje strašne morilke. In Bog ga je uslišal: kolera se ga ni prijela. Dobil pa je od Boga še več: postal je goreč kristjan, služabnika je dal v sveti veri lepo poučiti in krstiti, in oba sta bila poslej med najbolj gorečimi kristjani v mestu.

Kronika. — Trije obiski.

Dan pred sv. Petrom in Pavlom je dobila naša vrhovna voditeljica v Rimu tri obiske.

Zjutraj je prišel preč. pater Corsi D. J. z naznanilom, da bo prinesel drugi dan častito svetinjo, roko sv. Frančiška Ksaverija v našo vrhovno hišo, da jo bomo lahko v naši hiši počastili in bo veliki sv. apostel s svojo pričujočnostjo blagoslovil dela in prostore, ki so namenjeni izključno le misijonski službi.

Malo pozneje se je prijavil novi apostolski prefekt iz Čavpe (belgijski Kongo), preč. gospod P. Ed. Goethem, dosedaj goreč misijonar v Novi Gvineji. Zdaj mora pričeti iznova in se mora učiti jezike svoje nove prefekture.

Poročal je čudovite reči o uspehih katolicizma med divjimi narodi Afrike, zamolčal pa tudi ni, da od strani protestantizma preti velika nevarnost. Protestantje skušajo dobiti svojim pristašem najvažnejša mesta pri vladi, tako da bodo deželo vladali polagoma le pristaši krive vere.

Besede misijonarjeve naj bodo vsem čitateljem »Odmeva« in vsem misijonskim prijateljem bodrilo za vneto propagando misijonov in podporo misijonarjem. Ako prepuščamo točko za točko brez odpora sovražniku, bo ta seveda ugodno priliko izrabil.

Ne pozabimo, da bo nekoč treba dajati odgovor tudi o tem, koliko dobrega smo zamudili. »Lačen sem bil, in mi niste dali jesti...«

Kot tretji visoki gost je obiskal našo vrhovno voditeljico Nj. ekscelenca msgr. Perlo, apostolski vikar v Kenji. Visoki dostojanstvenik pozna delo naše ustanoviteljice iz prvih začetkov in ga visoko ceni. Zagotavljal nas je, da je bilo prav gotovo delo božje previdnosti, da se je naša ustanoviteljica posvetila ravno misijonskemu delovanju v Afriki, kjer je pomanjkanje misijonarjev in misijonskih sredstev edina ovira za izpreobrnitev tega dela sveta. Ekscelenca je ustanovil toliko misijonskih postaj, kolikor je duhovnikov v njegovem vikariatu, tako da ne sme nihče izmed njih zboleti, ker bi ne mogel dobiti namestnika! »O da bi nam mogli — je rekel monsignor v šali — kakor nam pošiljate knjig v zavojih, tudi misijonarjev v zavojih poslati!« Vse, kar je preč. misijonar poročal o seminarju v Kenji in o sestrah zamorkah, je bilo zelo tolažilno. Seminaristov je devetdeset. Misijonarji odlašajo s posvečenjem seminaristov, da jih preizkusijo in jih pred ordinacijo pošljejo še eno celo leto domov, da so potem gotovi, da bodo vztrajali. Msgr. Perlo je zelo obžaloval, da v misijonih ni bratov laikov. Brata laika poslati v misijon je toliko, kot poslati mašnika, kajti brat zna ročna dela in razbremeniti s tem misijonarja. Msgr. je pripovedoval, da se je misijonar dosedaj, kadar se je vrnil iz svoje misijonske poti, kjer je učil katekizem, pečal z obdelavo vrta in drugimi rečmi. Danes pa, ko se vrne, najde tu polno kristjanov, ki iščejo pri njem svéta, pomoči, razsodbe in navodil v njihovih prepirih s pogani; do smrti izmučeni misijonar niti ne ve, da v njegovem vrtu rastejo oranže in melone.

Na naše vprašanje, ako bi mogli dobiti slik za naše dobrotnike, je msgr. zagotovil, da bo po možnosti za to skrbel, ampak s temi se

bo mogel misijonar pečati le ob nočnih urah. Večkrat je treba takim delom posvetiti ponočni čas do polnoči ali celo do 2. ponoči, četudi ve, da bo moral zjutraj zgodaj že pričeti misijonsko delo. — Novih duhovnikov, novih bratov laikov, novih podpor: vsega tega si želi misijonar.

Ekscelenca je podelil pri odhodu naši vrhovni voditeljici svoj apostolski blagoslov tako, da je obenem želel blagoslova vsemu podjetju, vsem udom in vsem dobrotnikom.

Izredna milost.

V človeškem življenju, kakor tudi v življenju zavodov in družb najdemo izredne hiše in dneve, ob katerih gospod Bog podeljuje posebne milosti. Tak dan je bil za glavno hišo Družbe sv. Petra Klaverja 29. junij 1924. Preč. gospodu p. Corsiju se imamo zahvaliti, da smo imeli pred seboj čudodelno roko sv. Frančiška Ksaverija.

Ob 3 popoldne se je podala družina v via dell'Olmata 16 z gorečimi svečami v hišno preddvorano. Vrata se odpro in relikvijo prinese preč. gospod p. Corsi v spremstvu še enega patra. Razvrsti se procesija. Udje Družbe gredo naprej, glasno moleč Magnifikat in potem rožni venec. Procesija gre po vseh važnejših prostorih hiše, kjer se dan za dnem dela za blagor duš in čast božjo. Gre skozi muzej, ekspedicijo, tiskarno, v upravništvo, družinsko sobo, v prokuro in noviciat.

Vsaki je ginjen: Veliki apostel poganov hoče na praznik obeh apostolskih prvakov obiskati misijonsko hišo: kakšna čast in odlikovanje! V vsakem prostoru obstane prečastiti pater, navzoči pokleknejo in sv. Frančišek blagoslavlja ljudi, prostore in dela, ki se v njih izvršujejo. Naposled pride procesija v malo dvorano, v kateri so izstavljene sv. posode in mašna oblačila, ki so nedavno bila dospela iz Bolcane in bodo odposlana v kratkem v daljno Afriko. Preč. pater obstane, in ko zagleda cerkvene posode, ki jih je darovala vnetost misijonskih prijateljev, blagoslavlja ne le prostor, ampak tudi dela, ki jih vidi pred seboj. Naposled gre procesija še k veliki konferenčni dvorani, kjer se je izpregovorilo že toliko navdušenih besed za razširjanje božjega kraljestva na zemlji, in blagoslovi tudi to dvorano. Izmed mlajših udov Družbe se čujejo vzdihni in vzklični veselja. Med petjem in molitvami zavije procesija nazaj v kapelo. Preč. pater položi relikvijo na altar in se obrne do navzočih s primernimi besedami. Pove, da je že preč. p. Pignatelli D. J. bil naprej napovedal procesije z relikvijo sv. Frančiška Ksaverija, in da so ta pota bila priča izrednih milosti, ker po tej relikviji sv. Frančišek deli izredne dobrote v naravnem in v nadnaravnem redu. Dokaz temu je bujno versko življenje v vseh deželah, kjer so nosili zadnji dve leti relikvijo v procesiji. Potem želi preč. pater, da bi tudi člani tukajšnje verske družine zadobili milosti, katerih prosijo. »Svetnika veseli, da je prišel danes v vašo hišo,« je rekel preč. pater Corsi. »Tu se za misijone mnogo dela. Slišim ga, kako govori: Delajte, delajte za neumrljive duše. Bodite moji posnemovalci, kakor sem bil jaz posnemovalec Kristusov in obenem živite tudi v tistem popolnem združenju z Bogom, kakor sem jaz na svetu živel.«

Nahajamo se v bližini sv. Frančiška Ksaverija in njegovega sodruga sv. Petra Klaverja, ki sta se oba žrtvovala v večjo čast božjo in blagor bližnjega. Zdi se mi, da nam govori: »Posnemajte naju, ne bo vam žal!»

Med petjem »Pange lingua« se izpostavi presv. Rešnje Telo, duhovnik molí v čast apostoloma Petru in Pavlu za izpreobrnitev Afrike in intonira »Tantum ergo«.

Po blagoslovu da preč. gospod relikvijo v poljubovanje in se dotakne ž njo čela vsake navzoče. Potem se razvrsti med petjem »Laudate Dominum omnes gentes« iznova procesija, ki spremlja čudodelno roko do praga hiše. Roko shranijo potem v cerkvi »Al Gesu«. Naša hiša v via dell' Olmata ostane blagoslovljena po navzočnosti velikega svetnika. Hvaležne Bogu smo se vrnile v kapelo, da tam nadalje molimo za gorečnost svojo in drugih, ki so poklicani, da širijo čast božjo na zemlji: za misijonarje, za misijonske sestre, seminariste, katehiste, pomožne misijonarke in zlasti za vse dobrotnike našega podjetja.

St. K.

»Zlato in srebro se v ognju okuša; ljudje pa, ki imajo zveličani biti, v peči poniževanja.« (Sir.)

Spominjajmo se duš naših dragih!

Nič ne pogasi pekočega ognja vic tako hitro, kakor daritev sv. maše, kjer Jezus nekrvavo obnavlja svojo smrt na križu.

Mašna zveza za Afriko

obstoji iz 300 sv. maš, katere se vsako leto opravijo v kapelici sv. Petra Klaverja v Rimu. Da kdo postane ud te zveze, zadostuje enkratni milodar 3 Din, ki se izključno porabijo za afriške misijone.

Prispevke in prijave, prosimo, pošiljajte Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Ne pozabite vse svoje drage, bodisi žive ali mrtve vpisati v »Mašno zvezo za Afriko«.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

- dne 30. novembra, na praznik sv. apostola Andreja;
- dne 27. decembra, na praznik sv. apostola Janeza Ev.;
- dne 6. januarja, na praznik sv. Treh kraljev.

Pogoji: Vreden prejem zakramentov sv. pokore in presv. Rešnj. Telesa, obisk cerkve, molitev za razširjanje sv. vere in po namenu sv. Očeta.

Izdaja Klaverjeva družba v Rimu. — Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše. Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov. Natisnila »Jugoslovanska tiskarna« v Ljubljani.

Pogoji

za sprejem v Družbo sv. Petra Klaverja kot

„pomožna misijonarka“.

1. Izrečen poklic k redovnemu življenju iz nadnaravnih nagibov.

2. Starost najmanj 15 do 30 let.

3. Neomadeževano ime in čednostna preteklost.

4. Skrbna vzgoja.

5. Da še ni sprejela v nobenem samostanu redovne obleke.

6. Dobra postava brez fizičnih napak; trdno zdravje brez znakov kroničnih, podedovanih ali nalezljivih bolezni.

7. Trden in odkrit značaj, ljubezen do dela in urejenega življenja. Razen tega za sodalke: višja izobrazba ali neka stopnja znanosti, ki jih usposoblja za duševna dela. Za pomočnice: Znanje hišnega in ročnega dela, ali vsaj zmožnost za to. Vsaj nekaj znanja nemškega ali laškega jezika.

8. Gotova vsota dote, po pravilih določena. Nepremožnim, če imajo drugače dobre lastnosti in pravi poklic k redovnemu življenju, vloži — če za to prosijo — predstojništvo Klaverjeve družbe pri sv. Stolici prošnjo za popust.

9. Potreben denar za pot v hišo noviciata, kakor tudi za morebitno vrnitev domov. Vstopnina 100 Din. Potrebna obleka, perilo in obuvalo. (Več v »prospektu«.)

10. Dogovorjena mesečna plača za časa poizkušnje (postulat in noviciat), primerno denarni zmožnosti dotične. (Postulat in noviciat se dela bodisi v Rimu ali Solnogradu).

Prošnji za sprejem naj se priloži sledeče: 1. Krstni list, 2. birm. list, 3. npravnostno spričevalo, izgotovljeno od domačega g. župnika, 4. zdravniško spričevalo, 5. kratek, lastnoroden opis svojega življenja, 6. zadnja šolska spričevala, 7. fotografija. — Šele po prejemu zgoraj imenovanih listin se more sposobnim določiti sprejem. Za slučaj, da se sprejem odkloni, je treba priložiti potrebne znamke, da se morejo listine vrniti.

Naslov:

Vrhovna voditeljica Družbe sv. Petra Klaverja, Rim (23),
via dell' Olmata 16.

V molitev se priporočajo:

F. A., Godemarci. — V. I., Travnik. — R. M., Žalec. — J. V., Travnik. — B. K., Planina pri Savi. — V. J., Žetale. — B. Fr., Brod na S. — Č. Mr., Hum ob Sotli. — V. Fr., Kamnje, Beneška Jul., istotam N. N. — Š. Mr., Turški vrh. — V. K., Prelog. — F. M., Vojnik. — S. A., Semič. — Čč. š. ss., Celje. — I. H., Čakovec. — S. A., Celje. — J. A., Dvor pri Žuž. — B. Ter., Kurčenčice. — E. P., Ribnica. — Vse zadeve dobrotnikov in naročnikov.

Kaj je

Družba sv. Petra Klaverja?

REŠITELJICA

naših črnih poganskih bratov in sester,

KRUŠNA MATI

ubogih afriških misijonov.

Zato, ljubi misijonski prijatelji,

ČITAJTE IN RAZŠIRJAJTE NJENE LISTE!

Vnelo se ti bo srce, če odpreš in bereš

Odmev iz Afrike.

Stane na leto samo 8 Din.

Vašim malim naročajte

Zamorčka.

Kaj ljubijo otroci bolj kot lepe povestice in slike, ki tako vzgojevalno vplivajo na njih mlada srca.

Stane na leto samo 5 Din.

Toplo priporočamo našim prijateljem, naj razširjajo

Klaverjev koledar 1925

Lepo vsebino ima: Sveto leto. — Pridi! — Pesem sv. Petra Klaverja z notami (nekaj za pevška društva). — Vasione, prokleta. — Iz domovine povodnega konja, itd. — Na željo mnogih ima letos Klaverjev koledar tudi seznam »semnjev«. Kljub obširnejši vsebini je cena ista, samo 4 Din.

Pri odjemu 12 izvodov eden povrh.

ZA »SVETO LETO« NAROČITE VAŠIM OTROKOM:

Misijonski koledarček za mladino.

Naj omenimo samo lepo prvo sliko na umetniškem papirju: »Jezus in zamorček suženj.« — Jako primerno »Miklavževo in božično darilo«. Osrečite ljubo mladino s tem darom! Cena je kot lani, samo 2-50 Din. Pri naročbi 12 koledarčkov eden povrh.

Za obilna naročila se priporoča in prosi

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA.

MILOŠČINA ZA MISIJONE,

katero sprejme Družba sv. Petra Klaverja, se vedno, ako ni kakšne posebne želje, primerno razdeli in pošlje tja, kjer je potreba največja in uspehi najboljši; ako pa kdo določi poseben misijon, se to izpolni. Vsi afriški misijonarji se lahko poslužujejo te družbe kot nabiralnice miloščine, kakor tudi prijatelji posameznih misijonov, ker se vsi darovi zanesljivo odpošljejo na oni kraj, kamor so določeni.